

Arafta Kalanlar

– Alaca · 12 Ekim 2020

Ömür takviminde, tükendi yıllar,
Düşler bölük-pörçük, hayaller rafta.
Vuslata ermeden, tıkanı yollar,
Ben burada yalnız, sen o tarafta,
Olduk sabır taşı, kaldık arafta.

İkinci baharı, yaşamak varken,
Gönül dağımıza, kar yağdı erken,
Kavuşma mevsimi, yaklaştı derken;
Gelmedi bir türlü, beklenen hafta,
Yaz sonu, kış başı, kaldık arafta.

Biz uzak kentlerin, sevda yorgunu,
Gurbetin yaralı, gamlı vurgunu,
Hicranla geçirdik, hemen her günü;
Bize neyler, hasret denilen yafta,
Çatma hilâl kaşı, kaldık arafta!

Yerine gelmedi, ahitler, sözler,
Kaç kere göç etti, turnalar, kazlar?
Efkârı dindirmez, şiiirler, sazlar,
Ararım, bulamam, seni etrafta;
Gözler oldu şaşı, kaldık arafta.

Yıllarca dolaştın, yâr diyar diyar,
Ne sen mesut kaldın, ne ben bahtiyar,
Varsın bize herkes, desin ihtiyar!
Öznemsin, yazdığım her paragrafta,
Gönlümün yoldaşı, kaldık arafta.

Yürüyoruz, menzil belli nur tanem,
Eriyoruz, günden güne kar tanem,
Buluşsaydık, senin ile bir tanem;
Burada olmazsa, Cebel-i Kaf'ta,
Gel ey Anka Kuşu, kaldık arafta!

12.10.2020

Muhittin Alaca